

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 515/2014
11.06.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ж.М., због кривичног дела фалсификовање и злоупотреба платних картица из члана 225. став 4. у вези става 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката С.С., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину 5К. број 1270/10 од 04.12.2013. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 бр. 70/14 од 28.02.2014. године, у седници већа одржаној дана 11. јуна 2014. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.М. – адвоката С.С., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину 5К. број 1270/10 од 04.12.2013. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 бр. 70/14 од 28.02.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину 5К. број 1270/10 од 04.12.2013. године, окривљени Ж.М. оглашен је кривим због извршења кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ у стицају са кривичним делом фалсификовање и злоупотреба платних картица из члана 225. став 4. у вези става 2. КЗ, па пошто су му претходно утврђене појединачне казне, и то за кривично дело из члана 203. став 1. КЗ казна затвора у трајању од три месеца, а за кривично дело из члана 225. став 4. у вези става 2. КЗ казна затвора у трајању од шест месеци, окривљеном је на основу одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда тако што му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од осам месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико за време од две године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело.

Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати суду износ од 278.260,97 динара, а да оштећеној Г.И. исплати износ од 132.900,00 динара, као и да оштећеној на име имовинско-правног захтева исплати

износ од 30.521,84 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Јагодини Кж1 бр. 70/14 од 28.02.2014. године, поводом жалби бранилаца окривљеног Ж.М. – адвоката Л.М. и М.Ј., а по службеној дужности, преиначена је пресуда Основног суда у Параћину 5К. број 1270/10 од 04.12.2013. године, тако што је према окривљеном на основу члана 422. став 1. тачка 3. ЗКП одбијена оптужба да је извршио кривично дело крађа из члана 203. став 1. КЗ, док му је за кривично дело фалсификовање и злоупотреба платних картица из члана 225. став 4. у вези става 2. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ, изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени за време од две година од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, на основу члана 258. став 4. ЗКП, окривљени је обавезан да оштећеној Г.И. на име имовинско-правног захтева исплати износ од 13.500,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док је на основу члана 258. став 3. ЗКП, оштећена Г.И. упућена на парницу ради остваривања имовинско-правног захтева у износу од 17.021,84 динара.

Ставом III исте пресуде, жалбе бранилаца окривљеног Ж.М., одбијене су као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Ж.М. – адвокат С.С., на основу члана 485. став 1. тачка 1. и став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд на основу члана 492. став 1. тачка 2. ЗКП преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Указујући на повреде из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, бранилац окривљеног не конкретизује у чему се ове повреде састоје, међутим из образложења произилази да правноснажне пресуде побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, јер се, како је то наведено у захтеву, правноснажне пресуде заснивају на доказу на коме се пресуда не може заснивати.

Наиме, у захтеву се истиче да је првостепена пресуда заснована на необележеном и неевидентираним ЦД-у, који је оштећена лично предала писарници тужилаштва, без писаних трагова о начину његовог прибављања и о томе где је ЦД снимљен, нити ко га је снимио. С тим у вези, у захтеву се наводи да у списима предмета не постоји ниједан писани доказ о привременом одузимању предмета, нити службена белешка да је ЦД привремено одузет од К. б. и предат на чување суду, сагласно члану 225. ЗКП. Надаље, у захтеву се истиче да је за привремено одузимање таквих предмета потребна наредба суда, које нема у списима, обзиром да ЦД представља опрему која служи за чување електронских података, из чега произилази да је ЦД прибављен на незаконит начин, а због чега се као незаконит доказ није ни могао користити у кривичном поступку, као и то да су заснивањем одлуке на овом ЦД-у првостепени и другостепени суд поступили противно одредбама члана 82., 84. и 225. став 2. ЗКП („Службени гласник РС“ број 58/04 ... 76/10), који се примењивао у време прибављања овог доказа.

Супротно изнетим наводима браниоца окривљеног, по оцени овог суда, правноснажне пресуде нису засноване на доказу на коме се према одредбама ЗКП не могу заснивати.

Из списка предмета – из извештаја ПС Ћуприја ПУ број 109/12 од 24.01.2012. године, произилази да су полицијски службеници након добијања сазнања да је платна картица банке И., власника оштећене Г.И., злоупотребљена на банкомату К. б. у П., те су ова лица, из разлога хитности, ступила у контакт са службеним лицима К. б. у Ћ. Ово службено лице је, након консултације са одговорним лицем Централне К. б. у Б., који је одговоран за видео надзор камера К. б. на подручју целе земље, обавестило полицијске службенике да је потребно да се писменим захтевом затражи снимак видео надзора, те да ће службеник банке у Ћ. е-поштом исти захтев проследити централи банке у Б. ради добијања снимака видео надзора, што је учињено. По добијању компакт диска (ЦД) са фотографијама од службеника К. б. у Ћ., које је камера испред банкомата К. б. забележила, ови докази су достављени тадашњем ОЈТ у Ћуприји, у прилогу извештаја ПУ број 211/08 од 07.03.2008. године.

Како су, дакле, снимак са банкомата полицијски службеници ПС Ћуприја писаним захтевом, дакле службеним путем, затражили од К. б., имајући у виду и чињеницу да је овај видео запис, односно ЦД, такође званичним путем достављен од стране ПС Ћуприја Основном јавном тужилаштву у Ћуприји, то су, по оцени овога суда, неосновани наводи захтева за заштиту законитости да је овај доказ прибављен на незаконит начин.

С тим у вези, неосновани су наводи захтева да је првостепени суд поступио супротно одредбама члана 82. и 225. ЗКП, који се примењивао у време предузимања наведених радњи.

Одредбом члана 225. ЗКП ("Службени гласник РС", бр. 58/04 ... 76/2010), прописано је да, ако постоје основи сумње да је извршено кривично дело за које се гони по службеној дужности – органи унутрашњих послова дужни су да предузму потребне мере да се пронађе учинилац кривичног дела ... да се

открију и обезбеде трагови кривичног дела и предмети који могу послужити као доказ, као и да прикупе сва обавештења која би могла бити од користи за успешно вођење кривичног поступка. Ставом 2. истог члана прописано је да, у циљу испуњења дужности из става 1. тог члана, органи унутрашњих послова могу да траже потребна обавештења од грађана ... да у присуству одговорног лица прегледају одређене објекте и просторије државних органа, предузећа, радње и других правних лица, остваре увид у њихову документацију и да је по потреби одузму, као и да предузму друге потребне мере и радње.

Како су, дакле, у конкретном случају, службена лица ПС Ћуприја у свему поступили сагласно члану 225. ЗКП, обзиром да су службеним путем затражила видео запис (ЦД) од К. б., који су, такође службеним путем, доставили суду, те код чињенице да је суд извршио увид у овако прибављене доказе, то је очигледно да побијане пресуде нису засноване на недозвољеном доказу, како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

При томе, службена лица ПС Ћуприја, супротно наводима захтева, нису била у обавези да поступају по члану 82. став 2. и члану 84. ЗКП, имајући у виду да у конкретном случају није реч о уређају за аутоматску обраду података, нити о опреми на којој се чувају или се могу чувати електронски записи, већ о извештају банке у виду видео записа (ЦД) сачињеном на лицу места, приликом извршења кривичног дела, дакле о предмету који може послужити као доказ и који се обезбеђује у смислу члана 225. ЗКП.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у делу у којем се правноснажне пресуде побијају због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, одбијен је као неоснован, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

Како се наводима захтева браниоца окривљеног у осталом делу указује да је изрека пресуде у односу на кривично дело фалсификовање и злоупотреба платних картица нејасна и неразумљива и противречна изведеним доказима, те на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, као и погрешну оцену налаза и мишљења судских вештака, дакле у суштини се указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, те погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, које повреде, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, не представљају разлог због ког је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено окривљенима и њиховим браниоцима, то се Врховни касациони суд није ни упуштао у разматрање навода захтева за заштиту законитости у овом делу.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.